

[Bertel Dahlgaard.]

søger klarlagt, hvilken berettigelse der eventuelt måtte være i klager, der er fremsat med hensyn til sagens behandling, så der ingen dunkle punkter bliver tilbage. Som jeg sagde forleden dag, kan der sikkert ikke med rette fremsættes kritik af, at den højtærede minister har anmodet udvalget for tyske betalinger om i samarbejde med prisdirektoratet at foretage en kritisk gennemgang af sagen, hvorunder det nødvendigvis også vil komme frem, om der er foregået angribelige ting fra den statsautoriserede revisors eller rigsadvokatens side. På grundlag af de oplysninger, der herved fremkommer, vil det fremgå, om yderligere skridt, herunder genoptagelse af efterforskningen, bør foretages. Det er jo en selvfølge, som den højtærede minister selvfølgelig er ganske enig i, at han er ansvarlig for, at der i disse sager handles uden persons anseelse, hvem det så end måtte dreje sig om.

Den højtærede minister har forleden dag her i tinget givet løfte om, at der ville blive foretaget al fornøden undersøgelse af revisor Bøytlers forhold. Dette synes mig nu så meget mere påkrævet, som ministerens redegørelse jo i dag også har berørt flere tilfælde, hvor denne revisor har været ude for påfaldende uheld. Jeg henviser iøvrigt til mine udtalelser forleden dag om den store samfundsmæssige betydning, det har, at der ikke af myndighederne, og da særlig handelsministeriet og justitsministeriet, tolereres noget, der kan mindske den tillid, der almindelig næres til de statsautoriserede revisorer. Iøvrigt er der for mig i denne forbindelse grund til at anerkende, at ministeren med hensyn til den sag, som er rejst angående fremsatte beskyldninger mod rigsadvokaten, har rejst sagen som straffesag i henhold til retsplejelovens § 725, stk. 3. Dette giver jo al fornøden garanti for, at der ikke her kan blive noget uopklaret tilbage.

Efter at have hørt den højtærede justitsministers redegørelse i dag, som jeg har fulgt meget nøje, må jeg da skønne, at der ikke er grundlag for kritik af ministerens afgørelse med hensyn til at søge alle klager undersøgt på betryggende vis. Så bliver der kun tilbage kritikken af de udtalelser, der skulle være fremsat af ministeren til nogle blade angående politifuldmægtig Leifers natlige anholdelse. Det er selvfølgelig kedeligt, at den højtærede ministers direktiv i en sådan sag ikke blev givet i en sådan form, at det ikke kunne misforstås, og det kan beklages, at der er opstået misforståelse

med hensyn til ministerens udtalelse til bladene. Jeg tror dog ikke, dette kan drage andre konsekvenser efter sig, end at alle vil være enige om, at det altid er forsigtigst at være vågen, når man taler i telefonen.

Jeg skal da slutte med at sige, at jeg håber, der hverken i de under denne debat omhandlede sager eller med hensyn til gennemførelse af den resterende del af retsopgøret i den kommende tid, må spores hverken en tøvende eller famlende optræden, men at der med fasthed og så hurtigt som muligt må tilvejebringes den klarhed, som alle må ønske at nå til. Vi tror, den højtærede minister har de bedste hensigter, — og den højtærede minister har jo en egen hyggelig måde at udtrykke sig på —, men det ville jo også være værdifuldt, om der netop i en tid som denne fra justitsministeriet kunne udstråle den myndighed og sikkerhed, som rent spontant fremkalder tryghed i befolkningen.

Må jeg så tilføje, at den tid, vi lever i, gør jo hele dette retsopgør til ikke blot en meget vigtig, men også en meget vanskelig opgave, der stiller store krav til landets justitsminister. En sådan tid medfører på den ene side, at der i offentligheden opererer en række professionelle skalpejægere, og dem har jeg ingen synpati for, men den medfører på den anden side også, at der i den store sundttænkende og rettænkende del af befolkningen næres en dyb interesse for, at det ikke skal kunne siges, at der i dette retsopgør finder vilkårlighed sted, som medfører, at borgerne ikke stilles lige for loven. Når der er opstået så megen uro og kritik, skyldes det utvivlsomt ikke de forhold, som nu har været behandlet: den højtærede justitsministers særlige virksomhed i de to nævnte tilfælde. Nej, jeg har den anskuelse at det i høj grad har sin rod i den måde, dette retsopgør startedes på i 1945 efter vedtagelsen af straffelovstillægget. Jeg tænker her ikke så meget på den heftige kritik, som har været rettet mod selve straffelovstillægget — jeg tror, den afklaring, tiden vil bringe af disse forhold, vil vise, at denne kritik har skudt meget over målet —, men på den måde, hvorpå straffelovstillægget blev praktiseret, og den måde, hvorpå det blev ført ud i livet af den nuværende justitsminister, da han første gang var justitsminister i sommeren 1945. Jeg har tidligere angrebet den højtærede minister herfor i en tale, jeg holdt her i tinget den 12. februar 1946, men der er ingen grund til nu at komme nærmere ind herpå igen, da det jo ikke angår de aktuelle spørgsmål, der foreligger for os i dag.